

ג'ק וחבריו

ג'ק הלך, ודרכו עברה ליד ביצות, ושם ראה חמור מסכן, טבול בבוץ עד הכתפיים, ליד גוש דשא, אליו הוא רצה להגיע.

"הוי, ג'ק יקירי" אמר החמור "עזור לי, כי אחרת אטבע."

"אל תבקש פעמיים" אמר ג'ק, והתחיל לזרוק אבנים לבוץ, עד שהחמור יכול לדרוך עליהם ולצאת.

"תודה, ג'ק" אמר, כשיצא כבר לדרך "אעשה כך גם בשבילך, אם תזדקק. ולאן פניך?"

"אני הולך לחפש את מזלי, עד זמן האסיף, בעזרת האל."

"ואם תסכים" אומר החמור "אלך איתך. מי ידע איזה מזל נפגוש."

"עם כל לבי, בוא איתי. אבל כבר מאוחר. הבה נצא לדרך."

הם עברו בכפר, ושם קבוצת פרחחים רדפה אחרי כלב, שקנקן היה קשור לזנבו. הכלב רץ אליהם כדי שיגנו עליו, והחמור נתן שאגה כזו, שהפרחחים ברחו כאילו רדפו אחריהם.

"תבורך, ג'ק, אני אסיר תודה לכם" אומר הכלב "ולאן פניכם?"

"אנו הולכים לחפש את מזלנו, עד בוא זמן האסיף."

פעם חיה אלמנה עניה, עניה כפי שרק יכולה עניה להיות, ולה היה בן.

הגיע קיץ שחון מאוד והם לא ידעו איך יחיו עד זמן איסוף תפוחי אדמה. ואז ערב אחד אמר ג'ק לאמו: "אמא, אפי לי כיכר לחם ושחטי לי תרנגולת, ואלך לחפש את מזלי; ואל לך לפחד אם אמצא, אחזור מיד אליך."

והיא עשתה כפי שביקש והוא התכוון לדרך. יצאה אמו איתו לשער החצר ואומרת: "ג'ק, מה תעדיף חצי כיכר וחצי תרנגולת עם ברכה שלי או לחם ועוף שלמים עם קללתי?"

"הוי, אמא" ענה ג'ק "למה תשאליו? ודאי שלא ארצה את קללתיך ואת חלקת הגהנום שאיתה."

"אם כך" היא אומרת "קח את הכל, עם אלף ברכות שלי יחד." והיא עמדה ליד השער ושלחה את ברכותיה אחריו, כל זמן שרק עיניה יכלו לראותו.

"אחריו, הכלב!" צעק ג'ק, ורק המילה יצא מפיו והכלב התנפל על השועל. זה זרק את טרפו כמו תפוח אדמה חם, וברח כמו חץ מקשת, והתרנגול בא ברעד והתרגשות אל ג'ק וחבריו.

"איזה מזל, שכנים" הוא אומר "שהזדמנתם כאן. אזכור את טוב לבכם תמיד אם תהיו בצרה; ולאן מובילה דרככם?"

"אנו הולכים לחפש את מזלנו, עד בוא זמן האסיף; תוכל להצטרף אלינו אם תרצה, ואם יתעייפו רגליך וכנפיך תוכל לשבת על גבו של החמור."

הם המשיכו בדרך, ושמש כבר שקעה וכשהביטו סביב לא ראו כל בקתה או בית בקרבה.

"טוב" אומר ג'ק "אולי יהיה לנו יותר מזל בפעם הבאה. אבל בינתיים קיץ. נוכל להתמקם ביער על הדשא הרך."

וכך עשו. ג'ק השתרע על גוש עשב יבש, החמור נשכב לידו, הכלב והחתול נשכבו בחיקו החם של החמור, והתרנגול עלה על ענף עץ.

הם כולם ישנו חזק, עד שפתאום התרנגול התחיל לקרוא.

"ימח שמך, עוף שחור" קרא החמור "הערת אותי מחלום על חציר מתוק, כפי שלא טעמתי מעודי. מה קרה?"

"אהיה גאה אם תיתן לי ללכת איתכם" אומר הכלב "ולהתפטר מהרוצחים הקטנים האלה."

"טוב, שים את זנבך על כתפך, ובוא איתנו."

הם יצאו מהכפר והתיישבו תחת קיר אבנים ישן. ג'ק הוציא את הלחם והעוף והתחלק עם הכלב, והחמור התכבד בגוש עשבים גדול. וכשכך ישבו ושוחחו, מי לא יעבור שם אלא חתול, מעורב למחצה, ונותן יללה שמכווצת את הלב.

"אתה נראה כאילו עברת גגות של תשעה בתים מאז שאכלת את ארוחתך האחרונה" אומר ג'ק "הנה, קח עצם וקצת בשר עליו."

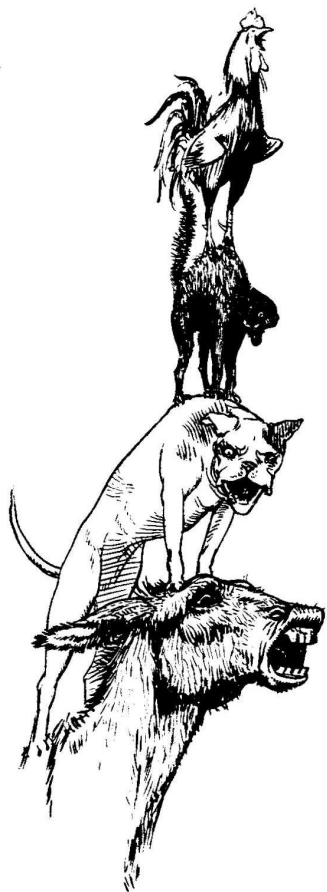
"שילדיך לא ידעו לעולם מה זו בטן ריקה" אומר החתול "מאוד הייתי זקוק לטוב לבך. האם מותר לי לשאול לאן הנכם הולכים?"

"אנו הולכים לחפש את מזלנו, עד בוא עת האסיף, ואתה יכול להצטרף אלינו אם תרצה."

"אעשה את זאת עם לב שלם ועוד חצי" אומר החתול "ותודה על ההזמנה."

ושוב הם יצאו לדרך, וכשצל העצים היה כבר ארוך פי שלוש מהעצים עצמם הם שמעו פתאום קרקור חזק. מהתעלה שבצד הדרך יצא שועל עם תרנגול שחור גדול בפיו.

"הי, נבל שכמותך!" קרא החמור בקול כמו רעם.

"ההה-ההה!" שאג החמור.
"באוו-האוו" נבח הכלב.
"מיאו-מיאו" זעק החתול.
"קוקוריקו" קרא התרנגול.

"כוונו אקדחים" צעק ג'ק "ירו
בהם. אל תשאירו איש מהם
חי! אאאש!"

הם נתנו עוד זעקה גדולה,
ושברו את החלונות.

השודדים נבהלו נורא. הם
כיבו את הנרות, הפכו את
השולחן, רצו לדלת אחורית
בכל הרצינות, ולא עצרו עד
שהגיעו עמוק לתוך היער.

ג'ק וחבריו נכנסו לבית, סגרו
את התריסים, הדליקו שוב
נרות, התיישבו, אכלו ושתו
עד ששבעו ורוו. ואז נשכבו
לישון. ג'ק במיטה, החמור

באורוה, הכלב על שטיח בכניסה, החתול ליד האח
והתרנגול על אדן החלון.

השודדים היו תחילה שמחים שהם נמצאים ביער
חשוך, אך אחרי זמן מה התחילו לדאוג.

"קרה שזה כבר בוקר! אינך רואה שם אור?"
"אכן, רואים אור" אומר ג'ק "אבל זה רק נר ולא
שמש. וכשאנו כבר ערים, בואו, נבקש שילינו
אותנו."

הם קמו כולם, התנערו מהעשב והלכו דרך סלעים,
דשא ושיחים עד שראו אור בוקע מצל, ואיתו הרבה
צחוק, זמירה וקלילות.

"שקט, כולם!" אמר ג'ק "לכו על קצות אצבעות
ונראה עם מי יש לנו כאן עסק."

הם התגנבו לחלון ושם ראו שישה שודדים עם
אקדחים ורובים ופגיונות. הם ישבו ליד שולחן, אכלו
בשר צלוי, שתו בירה ויין ופונץ'.

"זה היה שוד מוצלח אצל הלורד דונלווין!" אומר
שודד מכוער אחד, עם פה מלא באוכל "ולשרת
שנתן לנו להיכנס מגיע שנשתה לבריאותו."

"לבריאות השרת!" קראו כולם.

ג'ק התכופף לחברים שלו. "תהיו שקטים ותתכוננו."
נעמד החמור על רגליו אחוריות, שם את הקדמיות
על אדן החלון. עלה הכלב על ראשו של החמור,
החתול על ראשו של הכלב והתרנגול על ראשו של
החתול.

ואז ג'ק נתן סימן וכולם התחילו כמו מטורפים:

"העשב הלח הזה שונה לגמרי מהחדר החם" אמר אחד.

"עזבתי נתח בשר שמן" אמר שני.

"לא הצלחתי ללגום אפילו קצת מהבירה" אמר אחר.

"וכל הכסף והזהב של הלורד דונלווין, שהשארנו שם!" אמר האחרון.

"אני חושב שכדאי לי לחזור" אמר ראש השודדים "ולראות האם נוכל להציל משהו."

"זה רעיון טוב" אמרו כולם, והוא קם והלך.

בבית היה חושך. אך כשהוא גישש את דרכו לאח החתול התנפל עליו ושרט בו בשיניים וציפורניים.

השודד התחיל לצרוח ורץ לדלת, שם דרך על זנבו של הכלב, שנשך לו בזרועות, ידיים ורגליים. "לכל

הרוחות" זעק השודד "שרק אוכל לצאת מהבית המקולל" אך כשיצא עף עליו התרנגול עם

הציפורניים והמקור שלו, ומה שהחתול והכלב עשו היה כאין ואפס לעומת מה שקיבל מהתרנגול.

"קללה עליכם!" זעק השודד. הוא הסתחרר והתגלגל סביב, סביב עד שהגיע ליד האורווה ושם

קיבל אותו החמור בבעיטה חזקה שהשכיבה אותו על ערמת זבל.

כשהתאושש וגירד את ראשו התחיל לחשוב מה קרה לו; וכשרק יכול היה לעמוד על רגליו זחל וגרר

את רגליו באיטיות עד שהגיע ליער.

"נו, נו" קראו חבריו כשראו אותו מרחוק "האם יש סיכוי להציל מה מהרכוש שלנו?"

"אתם אומרים סיכוי" הוא אומר "והסיכוי הוא כבר גמור. אולי תמצאו לי קצת עשב יבש לשכב עליו?"

כל התחבובות בארץ שלמה לא יספיקו לכל הפצעים וחתכים שעלי. הו, אילו רק ידעתם מה עבר

עלי כשרציתי לעשות למענכם! כשנכנסתי למטבח כדי לחפש נר, הייתה שם אישה זקנה שסרקה צמר

ושרטה את פני עם המסרק, ותוכלו לראות את השריטות על פני. ברחתי מהר לחדר, ושם ישב

סנדלר על שרפרף שלו וזה התנפל עלי עם המרצע והפטיש שלו. איכשהו ברחתי ממנו אבל כשעברתי

בדלת היה זה כנראה השטן עצמו, ימח שמו, שעלה עלי עם הציפורניים שלו כמו מסמרי בנאים וקרע את

גופי. ובסוף הגעתי לאורווה ושם קיבלתי מכה בקורנס, שהעיפה אותי למרחק. אם אינכם

מאמינים, לכו ותשפטו בעצמכם."

"הוי, מנהיגינו" אמרו "אנו מאמינים לך בכל. לא ניגש יותר לבקתה המקוללת הזו."

"הייתי שמח, ברני" אומר הלורד "לשמוע את תשובתך לאדון הזה עם הכרבולת האדומה."
"הו, אדוני, אל תקשיב לו. בוודאי שלא הייתי פותח דלתות לשישה הנבלים האלה."
"ואיך ידעת שהיו שישה, מסכן התמים שכמותך?"
אומר הלורד.

"אל תדאג, אדוני" אומר ג'ק "כל הכסף והזהב שלך הוא כאן בשקים האלה. אנו רק מבקשים שתסכים לתת לנו ארוחה חמה ומקום ללון הלילה, אחרי דרכנו הארוכה מהיער אטסאלך."

"שאסכים, אתה אומר! אם רק אוכל, אז מהיום אף אחד מכם לא ירגיש יום אחד של מצוקה. אתם אורחים רצויים אצלי."

וכך החמור, הכלב והתרנגול קיבלו את התפקידים הטובים ביותר בחצר, והחתול השתלט על המטבח. הלורד הלביש את ג'ק מחדש מהראש ועד הרגליים, בבד משובח, עם תחרה לבנה כשגל ונעליים רכות, ושם שעון גדול בכיסו.

כשהתיישבו לארוחה, גברת הבית אמרה שג'ק מתנהג כמו אציל מלידה והלורד הודיע שיעשה אותו למנהל האחוזת. ג'ק הביא את אמו ושיכן אותה בבית יפה סמוך לארמון, וכולם היו מאושרים כפי שרק יכלו להיות.

ובכן, בבוא הבוקר ג'ק וחבריו קמו, הכינו ארוחת בוקר נדיבה מכל מה שנשאר מהיום הקודם וכולם הסכימו שילכו עכשיו לארמונו של הלורד דונלווין, להחזיר את הכסף והזהב שנשדדו ממנו.

ג'ק הכניס את הכל לשני שקים ושם על גבו של החמור, וכך יצאו כולם לדרך. הם הלכו דרך ביצות ועל גבעות, ודרך עמקים ולעתים על הדרך הצהובה עד שהגיעו לדלת הכניסה של הלורד דונלווין. ומי עמד שם בפתח בפאה מאופרת, פוזמקאות לבנים ומכנסים אדומים, אם לא השרת הגנב.

הוא הסתכל על האורחים ואמר לג'ק: "מה תחפש כאן, בחור? אין לנו כאן מקום בשבילכם."

"מה שאנו רוצים" אומר ג'ק "זה מה שכנראה לא תוכל לספק, וזה רק קצת נימוס פשוט."

"לכו מכאן, בטלנים נודדים" אומר הוא "כמה שיותר מהר, פן אשחרר עליכם כלבים."

ואז אומר התרנגול, היושב על ראשו של החמור: "אז אולי תגיד לנו מי פתח את השערים לשודדים, בלילה שעבר?"

הה! אולי פניו של השרת לא הפכו אדומים כמו סלק. ובדיוק הלורד דונלווין ובתו היפה, שעמדו ליד החלון, הושיטו את ראשיהם.